

Arrest

nr. 321 896 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: ***X, “[h]andelend in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk beheerder over haar minderjarige kinderen [...] X [...] en X”***

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat G. CETINKAYA
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en te handelen “*in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk beheerder over haar minderjarige kinderen [...] X [...] en X*”, op 26 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2024 tot weigering van verblijf (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. CETINKAYA en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2023 worden verzoekster en haar zonen C.A. en K.E. door Nederland in het bezit gesteld van Schengenvisa die geldig zijn van 3 augustus 2023 tot 26 juni 2024 en dit voor meerdere binnen-komsten en voor een verblijf tot 90 dagen. Zij betreden op 28 september 2023 het Schengengrond-gebied.

1.2. Verzoeksters echtgenoot, de heer O.A., wordt op 26 oktober 2023 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.3. Op 27 november 2023 leggen verzoekster en haar zonen C.A. en K.E. bij de gemeente Zaventem elk een aankomstverklaring af.

1.4. Verzoekster en haar zonen C.A. en K.E. melden zich op 13 december 2023 aan bij de gemeente Zaventem om elk een aanvraag tot verblijf in te dienen in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1,

tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op dezelfde dag worden zij door de gemeente Zaventem in het bezit gesteld van ontvangstbewijzen van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlagen 15bis). Op 20 juni 2024 beslist de gemachtigde van de staats-secretaris voor Asiel en Migratie inzake deze aanvragen tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 26 §42 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

*Naam: [K.A.]
Voorna(a)m(en): [G.]
Nationaliteit: Turkije
[...]*

*+ minderjarig kind: [A.K.E.] [°xx.xx.2012]
+ minderjarig kind: [A.C.A.] [°xx.xx.2018]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene hebben op datum van 13.12.2023 zich aangeboden op de gemeente om een aanvraag in te dienen op basis van gezinshereniging artikel 10 als echtgenote van [A.O.] [RR: ...] hierna genoemd de referentiepersoon. Op 13.12.2023 werden ze in het bezit gesteld van een bijlage 15bis. Deze beslissing is ook geldig voor [A.K.E.] [°xx.xx.2012] en over [A.C.A.] [°xx.xx.2018].

Betrokkene is echter niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten cf. artikel 12bis, §1: "de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, de dient aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger [...]." Cf. 1°- 4° kan de vreemdeling echter de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfsplaats en dat gaat als volgt:

"1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;"

"2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;"

"3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;"

"4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°."

Betrokkene hebben de Turkse nationaliteit en zijn niet vrijgesteld van de visumplicht. Op basis van de gegevens in het administratief dossier concludeert onze dienst dat betrokkene op 28.09.2023, volgens hun aankomstverklaring op eer, België hebben binnen gereisd en bij de indiening van deze verblijfsaanvraag zich heeft aangemeld met een C-visum. Onder een C-visum zijn betrokkene niet gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Bovendien betrof dit geen C-visum met het specifieke oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België. Betrokkene voldoen dus niet aan de °1 en °2 van het hierboven vernoemde artikelen. Ten tweede toont betrokkene cf. °3 geen buitengewone omstandigheden aan die haar verhinderen het vereiste visum te gaan halen in het land van herkomst. °4 is hier, op basis van de gegevens in de aanvraag en in het dossier, ook niet van toepassing.

Bijgevolg beslissen wij dat op basis van de voorgelegde stukken in de aanvraag en de stukken in het dossier betrokkene op geen enkele manier voldoet aan de hierboven gestipuleerde binnenkomst-voorwaarden cf. art12bis §1 en bijgevolg niet voldoen aan de voorwaarden van gezinshereniging art.10.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan 1 van de voorwaarden van artikel 10, wordt de verblijfsaanvraag van betrokkene geweigerd.

Het feit dat betrokkene gehuwd is met/de kinderen zijn van de referentiepersoon en zij ermee samenwonen, ontslaat hen niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor hun verblijfsrecht. Het feit dat de referentiepersoon zelf verblijfsrecht heeft, geeft betrokkenen niet automatisch recht op verblijf in België. De referentiepersoon is in het bezit van een geldige verblijfsmachtiging maar onze beslissing heeft geen impact op haar verblijfsmachtiging. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien. Dit doet volgens onze dienst geen afbreuk aan 'het belang van het kind', want zodra betrokkenen wel de nodige reglementaire stappen hebben gezet om te voldoen aan de binnenkomstmodaliteiten, staat het hen vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. In de tussentijd kan het gezin gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen om contact te houden met elkaar en hun gezinsband te onderhouden. De kinderen zijn momenteel 12 en 6 jaar oud. Het is aan de ouders om uit te maken bij wie de kinderen het beste kunnen verblijven. Verder werden er geen elementen naar voor gebracht die getuigen dat de kinderen in een kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de permanente aanwezigheid van beide ouders in België ten allen tijde van elementair belang is. Hier dezelfde opmerking: er werden eveneens geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat de kinderen samen met de moeder niet voor een korte periode zich terug kunnen vestigen in hun land van herkomst. Uit niets blijkt dat één van beide ouders niet in staat is om voor een korte periode alleen de daadwerkelijke zorg van de kinderen over te nemen. De referentiepersoon heeft een verblijfsmachtiging waarmee hij vrijelijk het land kan in- en uitreizen. Er zijn geen aanwijzingen dat het hele gezin het leven niet elders kan verderzetten.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, in zoverre dit mede wordt ingesteld namens de minderjarige kinderen:

"Verwerende partij stelt vast dat de minderjarige kinderen van verzoekende partij, in wiens naam zij in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger optreedt, gelet op diens jonge leeftijd niet het onderscheidingsvermogen of bevoegdheid hebben om zelf een vernietigings –en schorsingsberoep in te dienen voor de huidige Raad.

Bovendien stelt het artikel 35, §1, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht dat :

"§ 1. Het ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar worden beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 'sGravenhage op 19 oktober 1996.

Zulks geldt ook indien de persoon jonger is dan achttien jaar en de internationale bevoegdheid gegrond is op de bepalingen van Verordening (EU) 2019/1111 van de Raad van 25 juni 2019 betreffende de bevoegdheid, de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid en betreffende internationale kinderontvoering of op de bepalingen van deze wet.

(...)"

In artikel 17 van het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijk recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheden en maatregelen ter bescherming van kinderen zoals gesloten te 's Gravenhage voorziet men dat:

"De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt de uitoefening beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats."

Ook de Brussel IIbis verordening, die overigens voorrang heeft op het voorheen aangevoerde Verdrag, voorziet in het artikel 7 dat:

"1. Ter zake van de ouderlijke verantwoordelijkheid zijn bevoegd de gerechten van de lidstaat op het grondgebied waarvan het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip dat de zaak bij het gerecht aanhangig wordt gemaakt."

Gelet op het voorgaande stelt verwerende partij vast dat het gepast voorkomt om in dit geval het Belgisch recht tot te passen vermits het minderjarige kind van verzoekende partij zijn gewoonlijke verblijfplaats heeft op

het Belgische grondgebied op het moment dat het beroep werd ingediend. In deze zin voorziet het artikel 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek in de regeling in verband met het ouderlijk gezag. Meer in het bijzonder blijkt uit de artikelen 373 en 374 van hetzelfde wetboek dat het ouderlijk gezag gezamenlijk wordt uitgeoefend door de ouders ongeacht het feit dat zij samenleven of niet.

Voor wat de vertegenwoordiging van minderjarige betreft, heeft de wetgever een regeling voorzien waarbij een weerlegbaar vermoeden ten aanzien van derden te goeder trouw wordt ingevoerd dat iedere ouder toestaat zelf op te treden en waarbij de instemming van de andere ouder vermoed wordt. Dit vermoeden geldt echter enkel voor wat handelingen in verband met het gezag over de persoon (artikel 373, alinea 2) en het beheer van de goederen (artikel 376, alinea 2) en heeft geen betrekking op de mogelijkheid tot vertegenwoordiging in het kader van een procedure.

Hieruit volgt dat ouders in het kader van een beroep tegen een administratieve beslissing samen in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers dienen op te treden behalve wanneer één van hen aantoonbaar over het exclusief ouderlijk gezag te beschikken wat door verzoekende partij niet bewezen wordt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de toepassing van het Belgisch recht er toe leidt dat het verzoekschrift onontvankelijk verklaard dient te worden in zoverre ze door verzoekende partij werd ingediend in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger over haar minderjarig kind waarbij zij niet aantoonbaar dat zij beantwoordt aan de voorwaarden om alleen en in diens naam deze handeling te kunnen stellen.

Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, tenzij in casu de verzoekende partij aantoonbaar dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, quod non.

Het beroep is dan ook niet op ontvankelijke wijze ingesteld in de mate dat de verzoekende partij alleen optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen. Dit des te meer daar haar echtgenoot en vader van de kinderen eveneens in België verblijft.”

Artikel 35 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht, dat betrekking heeft op het recht dat toepasselijk is inzake ouderlijk gezag, voogdij en bescherming van de persoon of van zijn goederen, luidt als volgt:

“§ 1. Het ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar worden beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996. [...]”

Het Verdrag van 's Gravenhage van 19 oktober 1996 inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid bepaalt op zijn beurt dat de uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind (artikel 17).

De toepassing van bovenstaande verwijzingsregels houdt in dat de wijze waarop de minderjarige kinderen van verzoekster worden vertegenwoordigd in deze bestuurlijke beroepsprocedure wordt beheerst door het Belgische recht ter zake.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW). Uit de artikelen 373 en 374 van het BW blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder wordt geacht te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat wordt ingesteld tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, tenzij de alleen handelende ouder aantoonbaar dat hij of zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag. In voorliggende zaak toont verzoekster dit echter niet aan.

Ter terechtzitting gewezen op de exceptie in de nota met opmerkingen, gaat verzoekster hier ook niet inhoudelijk op in. Zij verwijst slechts naar de verzoekschriften tot vrijwillige tussenkomst die werden ingediend enerzijds door haar echtgenoot in eigen naam en anderzijds door haar echtgenoot handelend als wettelijk vertegenwoordiger van de twee minderjarige kinderen. Hiermee kan verzoekster de vaststelling echter niet weerleggen dat het beroep op onontvankelijke wijze is ingediend in zoverre dit haar twee minderjarige kinderen betreft, waar dit enkel door haarzelf werd ingediend. De verzoekschriften tot vrijwillige tussenkomst vermogen niet om, buiten de beroepstermijn, een voor de minder-jarige kinderen op onontvankelijke wijze ingediend verzoekschrift recht te zetten.

De exceptie van verweerder wordt aanvaard.

2.2. Inzake de verzoekschriften tot vrijwillige tussenkomst, wijst de Raad er vervolgens op dat een tussenkomst steeds een wettelijke grondslag dient te hebben (cf. Advies 41.597/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State, BS 28 december 2006). Nergens in deze verzoekschriften wordt de wettelijke grondslag echter geduid. In de procedures voor de Raad voorziet de Vreemdelingenwet ook enkel in een mogelijke tussenkomst in zijn artikel 39/72, § 2. Dit betreft de situatie waarin de bevoegde minister in beroep gaat tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze situatie doet zich thans niet voor. De verzoeken tot tussenkomst kunnen derhalve niet worden ingewilligd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 3, 6 en 9 van het VN-Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 5 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 2, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10, 12bis, §§ 1 en 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "zekerheids-beginsel".

Na een theoretische toelichting vertrekt zij onder meer de volgende toelichting bij haar middel:

"[...]

Deze beslissing miskent artikel 12bis §1 VW, waarnaar zij verwijst, en is niet op geldige en afdoende wijze gemotiveerd in feite en in rechte.

Om de beslissing te motiveren stelt verweerder dat "betrokkene legt niet de in artikel 12bis § van de wet van 15/12/1980 bepaalde documenten voor : Betrokkene kwam naar Nederland met een C-visum en vervolgens reisde zij naar België, terwijl een D-visum (visum gezinshereniging) vereist is".

Nochtans stelt art. 12bis §1 VW : "In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :(...) 2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij véér het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;"

Art. 12bis § 2° VW voorziet de verplichting om over een andere visum te beschikken, nl « een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk », « indien dit wettelijk is vereist ».

Aangezien verzoekster en haar echtgenoot al getrouwd zijn, en dat zij daarvan het bewijs heeft voorgelegd, is er duidelijk geen sprake van een verplichting om te beschikken over "een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België".

Men leest trouwens nergens in de motivering van de bestreden beslissing welke wettelijke basis verplicht verzoekster om te beschikken « over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België », of enig andere type visa. Nochtans stelt artikel 12bis VW « indien dit wettelijk is vereist », en dit veronderstelt de aanduiding van de wetsbepaling die het beschikken van een andere type visa vereist.

Op dit punt is dus de motivering dus bovendien gebrekkig.

In huidige geval mag de aanvraag gezinshereniging onder een C-visum worden ingediend, net zoals dit mag wanneer de betrokkene vrijgesteld is van C-visa. Het anders beslissen zou niet alleen strijdig zijn met de wet, maar ook het verbod op discriminatie (o.a. art. 10 en 11 van de Grondwet). Er bestaat geen goede reden om de ene toe te laten tot het indienen van een aanvraag gezinshereniging in de eerste drie maanden van hun verblijf in België, en de anderen, zoals verzoekster, niet.

Verzoekster is op 27 juli 2010 getrouwd te [...] (Turkije) met de heer [A.O.], welke subsidiaire statuut geniet in België.

Uit hun huwelijk werden thans vier minderjarige kinderen geboren, genaamd [A.K.E.] geboren op [xx.xx.2012], [A.C.A.] geboren op [xx.xx.2018], [A.H.E.] geboren op [xxx 2021] en [A.D.D.] geboren op [xxx 2021].

Tijdens de COVID-19-pandemie was de echtgenoot van verzoekster de eerste die een snelle antigeentestkit produceerde en hiervoor goedkeuring kreeg in Europa. Hij is een succesvolle zakenman wiens succes en economische winst de aandacht trok van de regerende politici in Turkije.

Vanwege zijn weigering om op hun verzoeken om smeergeld in te gaan, werd zijn fabriek en eigendom in Turkije onrechtmatig in beslag genomen door middel van staatsmiddelen.

Als gevolg van wraak en vijandigheid, op aandringen van dezelfde politici, werd hij het doelwit van paramilitaire groepen en ontvingen hij en zijn familie doodsb bedreigingen.

U kunt op CGVS interview van de echtgenoot van verzoekster op pagina 4, lezen dat zijn familie in Turkije gevaar loopt.

Op pagina 5 staat: "C'est d'être tué par [B.Y.] et [K.A.] ses hommes, car j'ai été menacé à plusieurs reprises, car j'ai cessé de leur payer des pots-de-vin. C'est pourquoi ma famille vit en dehors du domicile officiel, ils sont à [...] en raison des menaces de mort. " (stuk 2)

Vertaling: « "Het is omdat ik gedood dreig te worden door [B.Y.] en zijn mannen, omdat ik meerdere keren bedreigd ben nadat ik gestopt ben met het betalen van smeergeld aan hen. Daarom woont mijn familie buiten de officiële woonplaats, zit zijn in [...] vanwege de doodsb bedreigingen".

Op pagina 12 staat: "Après cette date-là, j'ai eu peur et je ne répondais plus à leurs appels. C'était mi-janvier, et cela a pu durer jusqu'en mars/avril. Ils me menaçaient, mais comme je ne répondais pas, ils sont venus Chez moi. Alors ils disaient à ma femme 'Dis à ton mari de répondre à [K.A.] ou cela finira mal pour vous tous.' À cette période-là, j'avais peur de sortir, j'essayais de ne pas trop sortir, j'avais peur de tomber sur eux et qu'ils me fassent du mal. " (stuk 2)

Vertaling : « "Na die datum was ik bang en nam ik hun telefoontjes niet meer op. Dat was midden januari, en dat duurde tot maart/april. Ze bedreigden me, maar omdat ik niet opnam, kwamen ze naar mijn huis. Ze zeiden tegen mijn vrouw: 'Zeg tegen je man dat hij [K.A.] moet beantwoorden, anders loopt het slecht af voor jullie allemaal. ' In die periode was ik bang om naar buiten te gaan, ik probeerde zo min mogelijk buiten te komen omdat ik bang was hen tegen te komen en dat ze me iets zouden aandoen."

Op pagina 12 staat ook: "J'ai déprimé et j'ai changé mon numéro, j'utilisais celui de ma carte de visite, mais j'ai changé. Après ils ont continué à venir Chez moi avec insistance et me menaçaient ma famille et moi de mort. "(stuk 2)

Vertaling : « "Ik raakte depressief en veranderde mijn nummer. Ik gebruikte het nummer van mijn visitekaartje, maar dat heb ik veranderd. Daarna bleven ze met aandrang naar mijn huis komen en bedreigden mijn familie en mij met de dood. "

Vanwege de bovengenoemde redenen zijn verzoekster en de minderjarige kinderen eveneens slachtoffer van deze bedreigingen. Dit maakt het voor hen onmogelijk om naar het land van herkomst terug te keren om daar het verzoek tot gezinshereniging te doen, aangezien de echtgenoot van verzoekster als erkende vluchteling is gevlucht vanwege deze ernstige bedreigingen.

De echtgenoot van verzoekster geniet sedert 26 oktober 2023 een subsidiaire bescherming (stuk 3).

In deze periode ontvingen verzoekster en haar minderjarige kinderen in Turkije doodsb bedreigingen van paramilitaire krachten.

Deze personen gingen regelmatig naar haar vorige woonadres om naar haar echtgenoot en familie te vragen. Verzoekster werd hiervan op de hoogte gebracht door de conciërges van het complex waar het officiële woonadres zich bevindt.

Hierdoor konden de minderjarige kinderen zelfs niet naar school gaan.

Geconfronteerd met deze situatie, zag verzoekster zich genoodzaakt haar toen minder dan 2 jaar oude tweeling bij hun grootmoeder achter te laten en vertrok zij met haar andere twee minderjarige kinderen naar Nederland.

Op 29 september 2023 reisden zij met een eerder verkregen Schengenvisum via de luchthaven van Eindhoven (Nederland).

Zij voegde zich op 30 september 2023 bij haar echtgenoot in België.

De heer [A.O.] heeft samen met verzoekster en haar minderjarige kinderen een aanvraag ingediend voor gezinshereniging bij de gemeente Zaventem.

De bevoegde autoriteit van de Vreemdelingendienst van de gemeente Zaventem heeft per email d.d. 27 november 2023 meegedeeld welke vereiste documenten zij zal verstrekken met betrekking tot de procedure voor gezinshereniging, zoals in hier aangegeven (stuk 4):

"Beste,

We hebben opzoeking gedaan voor de opstart van de gezinshereniging, voor 26/12/2023 moet u de volgende documenten voorleggen:

Echtgenoot:

- Paspoort
- Medisch Attest (Zie bijlage)
- Huwelijksakte (Afhankelijk van het land van afgifte, is er een legalisatie OF apostille en beëdigde vertaling van de akte nodig)
- Recent uittreksel strafregister (Apostille + vertaling naar het Nederlands)

[...]

Voor de kinderen:

- Paspoort
- Medisch Attest (Zie bijlage)
- Geboorteakte (Afhankelijk van het land van afgifte, is er een legalisatie OF apostille en beëdigde vertaling van de akte nodig)

[...]"

Op 13 december 2023 heeft verzoekster zoals in de e-mail aangegeven de vereiste documenten voorbereid en een aanvraag tot gezinshereniging ingediend bij de gemeente Zaventem.

Op 14 december 2023 werd hen een bijlage 15 verstrekt.

Uit niets blijkt dat verzoekster een verklaring van buitengewone omstandigheden moest voorleggen, hoewel meermaals is benadrukt dat de echtgenoot van verzoekster een erkende vluchteling is in België.

Had men geweten dat een verklaring van buitengewone omstandigheden vereist was, dan had verzoekster deze tijdig kunnen overleggen aan de bevoegde autoriteit van de Vreemdelingendienst.

Op 14 december 2023 is verzoekster naar Turkije gereisd om hun tweelingkinderen, die daar verblijven, naar België te brengen op basis van hun geldige Schengenvisum, vanwege voortdurende bedreigingen tegen henzelf.

Echter, uit vrees voor het volgen door paramilitaire groepen en bezorgdheid over hun veiligheid, kon verzoekster het huis waarin zij zich verborgen hield niet verlaten en is zij teruggekeerd naar België zonder haar tweelingkinderen te bereiken.

Op 8 juni 2024 zijn de in Turkije verblijvende tweelingkinderen van verzoekster door hun grootmoeder naar Sofia (Bulgarije) gebracht.

Verzoekster's echtgenoot heeft vervolgens de tweelingkinderen in Sofia (Bulgarije) opgehaald en dezelfde dag per vliegtuig naar België gebracht.

Op 25 juni 2024 kreeg verzoekster een afspraakherinnering van de gemeente Zaventem in verband met haar afspraak op 26 juni 2024 om 14 uur, deze als volgt (stuk 5):

"Beste,

Hierbij herinneren wij jou aan jouw afspraak voor Elektronische verblijfskaart (niet-Belg) aanvragen op 26/06/2024 om 14:00 uur.

Adres: [...]

Graag het volgende meebrengen:

1 recente pasfoto (maximum 6 maanden oud) die voldoet aan de voorwaarden (pasfotocabine beschikbaar in het gemeentehuis, 6 foto's voor € 6)

Jouw huidige verblijfskaart of het vervangingsattest van de politie (bij verlies of diefstal)

€25

[...]"

In dezelfde mail verwittigt de gemeente Zaventem haar ook welke documenten zij moet meenemen naar de afspraak. Hier wordt niet benadrukt dat zij een verklaring van buitengewone omstandigheden dient voor te leggen.

Op 26 juni 2024, de datum van de afspraak bij de gemeente Zaventem, wilden zij een aanvraag voor gezinshereniging indienen voor de tweelingkinderen die uit Turkije waren gekomen.

Echter, toen werd hen meegedeeld dat de eerder ingediende aanvraag voor verzoekster en haar kinderen was afgewezen, omdat het verzoek tot gezinshereniging in het land van herkomst diende te gebeuren. Zo werd het op 13 juni 2024 uitgegeven attest van immatriculatie ingenomen.

Er werd vervolgens een nieuwe afspraak gemaakt voor de tweelingkinderen om de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, welke plaatsvond op 25 juli 2024.

De gemeente Zaventem deelde per e-mail d.d. 25 juli 2024 mee welke documenten zij dienden mee te nemen, deze als volgt (stuk 6):

"Beste,

U had geen afspraak voor de inschrijving. Daarom konden toen geen dossiers worden opgestart.

Vandaag mag u zich aanbieden met de kinderen en volgende documenten:

- Paspoorten

- Medisch attest

- Geboorteakte (originele met apostille en officiële Nederlandse vertaling; indien internationale akte is er geen apostille nodig)

- Verklaring buitengewone omstandigheden

[...]"

Wat wel verbaast, hierin wordt er wel verzocht dat voor de aanvraag een verklaring van buitengewone omstandigheden diende te worden ingediend, terwijl deze informatie eerder aan verzoekster niet werd meegedeeld!

Op 26 juni 2024 werd de aanvraag tot gezinshereniging van minderjarige kinderen niet in behandeling genomen, maar deze zou nu wel worden aangenomen.

Het gaat om dezelfde procedure bij dezelfde gemeente, maar met twee verschillende inhoudelijke e-mails!

Een burger dient correct te worden geïnformeerd door de overheidsinstantie waarbij zij haar aanvraag heeft ingediend.

De staat dient te allen tijde te handelen in overeenstemming met het beginsel van behoorlijk bestuur en mag geen misleidende informatie verstrekken die de burger benadeelt.

Verzoekster en haar minderjarige kinderen ontvingen in Turkije herhaaldelijk doodsb bedreigingen van paramilitaire groepen. Dit wordt ondersteund door documentatie van verschillende instanties, inclusief het CGVS-interview, waaruit blijkt dat verzoekster is echtgenoot een erkende vluchteling is in België vanwege deze ernstige bedreigingen.

De familie moest voortdurend verhuizen en zich verbergen, wat het onmogelijk maakte om terug te keren naar Turkije voor het verkrijgen van de benodigde visa.

Het feit dat verzoekster moest terugkeren naar België zonder tweelingkinderen te bereiken, illustreert de ernst van de bedreigingen en het risico op represailles.

Gezien de ernst van de bedreigingen en de noodzaak om de veiligheid te waarborgen, was het voor verzoekster en haar minderjarige kinderen onmogelijk om terug te keren naar Turkije om de vereiste documenten aan te vragen.

Deze buitengewone omstandigheden zijn van dien aard dat zij verzoekster en haar minderjarige kinderen verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst om de nodige documenten te verkrijgen.

De bedreigingen en de veiligheidsrisico's onderstrepen de noodzaak om de procedure voor gezinshereniging te bespoedigen zonder extra obstakels.

Dit rechtvaardigt de toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

De situatie in Turkije maakt het voor verzoekster en haar gezin praktisch onmogelijk om de vereiste documenten te verkrijgen zonder hun leven in gevaar te brengen. Dit valt onder de categorie van 'buitengewone omstandigheden' zoals beschreven in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, waardoor zij recht hebben om de aanvraag vanuit België te doen.

De bestreden beslissing schendt aldus art. 12bis, §1 3° van de Vreemdelingenwet."

3.2. Verweerder beantwoordt deze kritiek in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"1. Verzoekende partij neemt de bestreden beslissing inhoudelijk op de korrel waardoor zij niet de formele, maar in realiteit wel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. 6 De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁸. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

2. Verzoekende partij diende een aanvraag in tot gezinshereniging met haar echtgenoot welke in België verblijft en intussen als vluchteling erkend werd. De bestreden beslissing werpt met name artikel 12bis, §1 van de wet van 15 december 1980 als algemene regel op waarin gesteld wordt dat:

"§1: "de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, de dient aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger [...]."

Er wordt een uitzondering voorzien in deze algemene regel waarbij het toegestaan wordt een aanvraag in te dienen bij de gemeente waar men verblijft wanneer:

[...]

Dit zijn de basisregels waarbij er rekening gehouden dient te worden wanneer een dergelijke aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

3. De bestreden beslissing gaat vervolgens de concrete situatie van verzoekende partij beoordelen en toetsen aan deze bepalingen waarbij geoordeeld wordt dat:

[...]

Verwerende partij besluit dan ook dat:

[...]

Er wordt aangegeven waarom er inderdaad tot een dergelijke beslissing gekomen diende te worden en het betoog van verzoekende partij brengt daar op zich geen verandering aan toe. Verzoekende partij ontwikkelt op heden in haar verzoekschrift wel een betoog ten aanzien van de buitengewone omstandigheden, maar een dergelijk betoog lag niet voor bij de beoordeling van de voorliggende aanvraag.

Deze elementen ter ondersteuning van het annulatieberoep kunnen niet in overweging genomen worden. Het is immers vaste rechtspraak dat de legaliteit van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het ogenblik dat zij beslist.

[...]

7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

9. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

10. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoekende partij ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling. Dit zeker ten aanzien van de beweemde schending of ongelijkheid ten aanzien van personen welke houders zijn van een verschillend visum. In ieder geval beschikt verzoekende partij niet over het correcte visum om in België toegelaten te worden tot het indienen van een verzoek om gezinshereniging.

11. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.³⁰ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. In het kader van een aanvraag voor een verblijfskaart komt het evenwel ook de aanvrager toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, door alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het rechtszekerheidsbeginsel is verder een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

3.5. Verzoekster en haar minderjarige kinderen K.E. en C.A. dienden elk een verblijfsaanvraag in als familielid van een derdelander, erkend vluchteling, in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij beriepen zich op de bepalingen van artikel 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om deze aanvraag in België in te dienen.

3.6. Artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°."

In artikel 12bis, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet worden de verdere modaliteiten voor het indienen van de aanvraag in België nader omschreven. Deze bepalingen luiden op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 3. In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.

Indien de minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, of indien binnen een termijn van vijf maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis is gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, wordt de vreemdeling ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat hij is ingeschreven.

Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van negen maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.

[...]

§ 3bis. [...]

§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

[...]"

3.7. De Raad overloopt de verschillende situaties waarin de aanvraag op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in België kan worden ingediend, waarbij wordt ingegaan op het standpunt van de partijen ter zake.

3.8. De eerste situatie betreft de situatie waarin de aanvrager *"al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt"* (1°). In dit verband moet worden vastgesteld dat verweerder correct heeft vastgesteld dat de Schengenvisa waarmee verzoekster en haar zonen het Belgische grondgebied hebben betreden geen machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden inhouden. Verzoekster betwist dit ook niet.

3.9. De tweede situatie betreft de situatie waarin de aanvrager *"tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt"* (2°).

In dit verband benadrukt verweerder dat verzoekster en haar zonen visumplichtig zijn en dat het Schengenvisum waarmee verzoekster België is binnen gereisd geen visum betreft met het oog op het afsluiten van een huwelijk in dit land.

Verzoekster brengt hiertegen in dat zij reeds is gehuwd met de referentiepersoon, waarvan zij ook het bewijs heeft voorgelegd, zodat haar niet de verplichting kan worden opgelegd te beschikken over een Schengenvisum met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België. Zij betoogt dat zij de aanvraag wel degelijk in België kon indienen op grond van haar nog geldig Schengenvisum, net zoals een derdelander die niet visumplichtig is de aanvraag in België kan indienen voor zover hij een tijdelijk verblijf heeft. Anders oordelen zou volgens haar in strijd zijn met het verbod van discriminatie zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De rechtsvraag bestaat er dus in om na te gaan of verzoekster, die als Turkse onderdaan visumplichtig is en reeds is gehuwd met de referentiepersoon, in België de gezinsherenigingsprocedure kan opstarten op grond van een Schengenvisum dat door een andere lidstaat werd afgegeven en dat niet is afgeleverd met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België.

Zoals het Grondwettelijk Hof ook aanhaalt in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 (overweging B.23.2) vormt artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet een omzetting van artikel 5, lid 3 van de richtlijn 2003/86/EG, dat voorziet als volgt: *“Het verzoek wordt ingediend en behandeld wanneer de gezinsleden verblijven buiten het grondgebied van de lidstaat van de gezinshereniger. In afwijking hiervan kan een lidstaat in passende gevallen aanvaarden dat een verzoek wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich reeds op zijn grondgebied bevinden.”*

In de parlementaire voorbereiding wordt de uitzondering van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet verder toegelicht als volgt:

“De wet staat momenteel toe dat ook de personen die tot een kort verblijf op het grondgebied zijn gemachtigd, een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen. De amendementen beperken die mogelijkheid louter tot het kort verblijf met het oog op een huwelijk. De gedachtegang is de mensen te weigeren die op grond van een kort verblijf naar het grondgebied komen en van de gelegenheid gebruik maken om te huwen zonder de overheid van het werkelijke doel van hun verblijf op de hoogte te brengen. De gekozen oplossing waarbij alleen die mensen die beschikken over een visum voor een kort verblijf met het oog op een huwelijk van dit recht gebruik mogen maken, is echter te radicaal. Mensen die in België verblijven voor een kort verblijf en die niet wensen te huwen, zullen aldus niet langer gezinshereniging kunnen aanvragen. Evenzo worden de landen die een visumplicht opleggen om naar België te reizen, in een gunstiger positie geplaatst dan de landen zonder een dergelijke visumplicht, zoals de Verenigde Staten. Ook wanneer kinderen aan gezinshereniging willen doen, vallen ze hiermee uit de boot.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53-0443/018, pp. 186-187)

Verder gaf een parlements lid aan *“dat men inzake visumaanvragen moet voorkomen dat vreemdelingen gebruik maken van een toeristisch verblijf in België om via een op het grondgebied aangegaan huwelijk tot gezinshereniging over te gaan. De minderjarigen zijn uiteraard niet betrokken bij het visum dat met het oog op het huwelijk wordt uitgereikt. Voorts geldt de visumplicht alleen ten opzichte van een aantal Staten. Het is niet de bedoeling de verplichting uit te breiden. Technische verbetering van de tekst is denkbaar; dan zou het volstaan de woorden “indien de wet het vereist” toe te voegen.”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 189)

In zijn arrest van 2 oktober 2013 met nr. 224.931 heeft de Raad van State de voormelde rechtsvraag reeds beslecht als volgt:

“Uit deze bepaling blijkt dat de kwestieuze aanvraag tot verblijf in principe steeds in het buitenland, dit is bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud van de vreemdeling, moet worden ingediend. Slechts in de limitatief opgesomde gevallen van 1° tot en met 4° kan die aanvraag in België worden ingediend.

[...]

Artikel 12bis, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet heeft weliswaar betrekking op de vreemdeling die tot een verblijf van maximum 3 maanden werd gemachtigd, [...], doch enkel voor zover die vreemdeling “indien dit wettelijk vereist is, (...) beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, (...)”. De verweerder voldoet niet aan deze uitzondering omdat zij reeds gehuwd is en dus geen huwelijk of partnerschap in België wenst af te sluiten, en a fortiori niet in het bezit is van het geldig visum met het oog op het afsluiten van dat huwelijk of partnerschap. Omdat het gaat om een uitzondering op

de algemene regel dat een aanvraag voor een toelating tot verblijf in het buitenland moet worden ingediend, moet zij restrictief worden geïnterpreteerd en kan zij niet worden uitgebreid tot de situatie van vreemdelingen die reeds gehuwd zijn. Derhalve overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest ten onrechte dat de voorwaarde van het willen afsluiten van een huwelijk niet van toepassing is “nu het gaat om personen die een huwelijk wensen af te sluiten terwijl verzoeksters (thans verweersters) huwelijk reeds is afgesloten en zij een huwelijksakte naar voor bracht”. Wanneer de vreemdeling niet aan die voorwaarde voldoet, kan hij in het geheel niet aan artikel 12bis, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet voldoen.”

Het Grondwettelijk Hof zag in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 verder geen grond-wettelijke bewaren tegen de bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Er moet dus worden vastgesteld dat verweerder correct heeft vastgesteld dat verzoekster op basis van haar binnenkomstdocumenten niet gerechtigd was om de aanvraag tot gezinshereniging in België in te dienen.

3.10. De derde situatie betreft verder de situatie waarin de aanvrager aantoont dat *“hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit”* (3°).

In dit verband heeft verweerder vastgesteld dat verzoekster geen dergelijke buitengewone omstandigheden heeft aangetoond.

Verzoekster betwist op zich niet dat zij in het kader van haar aanvraag geen buitengewone omstandigheden heeft aangebracht, maar wijst er op dat de bevoegde dienst van de gemeente Zaventem haar per e-mail van 27 november 2023 meedeelde als volgt:

“Wij hebben opzoeking gedaan voor de opstart van de gezinshereniging, voor 26/11/2023 moet u de volgende documenten voorleggen:

Echtgenoot:

- Paspoort
- Medisch attest [...]
- Huwelijksakte [...]
- Recent uittreksel strafregister [...]

[...]

Voor de kinderen:

- Paspoort
- Medisch attest [...]
- Geboorteakte [...]

Zij stelt vervolgens de gevraagde documenten te hebben voorgelegd om de aanvraag tot gezins-hereniging in te dienen, waarna haar de bijlage 15bis (*“ontvangstbewijs van een aanvraag voor een toelating tot verblijf”*) werd afgegeven. Zij stelt dat zij er op geen enkel ogenblik op werd geattendeerd dat zij buitengewone omstandigheden moest aantonen en dat indien dit wel het geval was geweest zij tijdig buitengewone omstandigheden had kunnen aanbrengen. Zij voert aan niet correct te zijn geïnformeerd door de overheidsinstantie waarbij zij haar aanvraag heeft ingediend, alsook dat deze overheidsinstantie haar misleidende informatie heeft gegeven die haar heeft benadeeld.

Dit betoog van verzoekster wordt bijgetreden.

Er moet immers worden vastgesteld dat de gemeente waar verzoekster haar aanvraag indiende vanaf het begin perfect op de hoogte was van de binnenkomstdocumenten waarover verzoekster beschikte. Op basis van deze binnenkomstdocumenten stelde deze gemeente verzoekster op 27 november 2023 namelijk in het bezit van een aankomstverklaring. Uit de door haar aangebrachte stukken in het kader van huidig beroep blijkt verder dat verzoekster zich heeft geïnformeerd bij deze gemeente inzake de stukken die zij diende voor te leggen om in België een aanvraag tot gezinshereniging met haar echtgenoot in te dienen. Zoals zij terecht aanhaalt, werd zij er op geen enkele wijze op gewezen dat zij op basis van haar binnenkomstdocumenten in beginsel niet gerechtigd was op het indienen van de aanvraag in België of dat zij hiervoor buitengewone omstandigheden diende aan te tonen. Integendeel zelfs, verzoekster werd op 13 december 2023 door de betrokken gemeente, en op basis van de voorgelegde binnenkomstdocumenten, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15bis) in toepassing van artikel 12 bis, §§ 3, 3bis en 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 26, § 1, lid 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen. Dit wijst er op dat volgens de betrokken gemeente verzoekster was gerechtigd om, op basis van haar binnenkomstdocumenten, de aanvraag in België in te dienen. Deze laatste bepaling voorziet zo, in de situatie van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, als volgt: *“Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.”*

De bewijslast in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging rust weliswaar op verzoekster. Ook komt het haar toe zelf de nodige stappen te zetten om zich correct te informeren over de voor te leggen stukken en elementen. Echter blijkt uit de voorgelegde stukken dat zij zich wel degelijk heeft geïnformeerd bij de overheidsinstantie waar zij haar aanvraag moest indienen en dat net deze instantie haar niet correct heeft geïnformeerd inzake de modaliteiten om de aanvraag in België te kunnen indienen, waardoor zij werd verhinderd de volgens haar buitengewone omstandigheden aan te tonen die rechtvaardigen dat haar aanvraag in België wordt ingediend.

In de gegeven omstandigheden moet het middel van verzoekster, voor zover onderzocht, gegrond worden bevonden.

3.11. Nu het beroep niet op ontvankelijke wijze werd ingesteld namens de minderjarige kinderen blijkt niet dat er nog nood is om verder in te gaan op de vierde situatie waarin de aanvraag in België kan worden ingediend, met name de situatie waarin de aanvrager *“tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°”* (4°). Louter ten overvloede merkt de Raad wel nog op dat verweerder weliswaar stelt dat deze situatie niet van toepassing is, maar hij hiermee voorbij lijkt te gaan aan het gegeven dat verzoeksters minderjarige kinderen elk ook een aanvraag tot gezinshereniging indienden.

3.12. Het verweer in de nota met opmerkingen vermag geen afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen.

3.13. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van het middel dringt zich niet op.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2024 tot weigering van verblijf wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS